

[Poul Hartling.]

ste vanskeligheder for, at dansk erhvervsliv kan klare sig, og det vil uden tvivl forøge arbejdsløsheden betydeligt.

Det er denne udvikling, som forligets parter er enige om at de vil undgå. Det er en forpligtelse, vi har taget på os. Det har partierne gjort i enighed, og det er den enighed, som kan give ro og tillid til udviklingen. Enigheden er så bred, at vi tør sige, at hvad enten det ene eller det andet parti sidder i regering, vil et flertal være bundet af denne erklæring.

Det andet punkt siger, at regering og folketing er enige om, at man bør undgå løn-
glidning. Det er en appel om, at alle parter må vise solidaritet, hvis vi ikke skal presse flere ud af arbejdspladserne.

Tredje punkt handler om de offentligt ansatte, hvis lønforhold jo også kan virke ind på det private arbejdsmarked. Ordet tilbageholdenhed kommer her igen.

De to sidste punkter handler om den overenskomstperiode, der begynder i 1977. Alle grupper i samfundet må være enige om, at ansynet til produktion og beskæftigelse må stå forrest, når disse forhandlinger føres. Vi foreholder begge parterne det ansvar, som de har. Baggrunden er stadig den alvorlige økonomiske situation. Det er en samfundsinteresse af første rang, at omkostningerne ikke ryger i vejret. Derfor hedder det i det sidste punkt i denne erklæring, som både regering og alle partier, der stemmer for den, forpligter sig på, at regeringen må sikre en rolig omkostningsudvikling og en fortsat forbedret konkurrenceevne. „Regeringen må sikre“ — disse er de afgørende ord. Det kan ikke på forhånd afgøres, hvordan det skal ske, men det betyder ikke, at forpligtelsen er mindre reel.

Den kriselovgivning, som nu gennemføres, er et forsøg på at rette situationen op beskæftigelsesmæssigt. Det er ikke alt i forliget, vi er glade for; det er nok heller ikke alt, regeringen er helt tilfreds med, og sådan går det alle partierne. Værdien er imidlertid, at vi har fundet sammen, og prøvestenen er, om det kan lykkes at holde omkostningerne i ro. Det er det, som regeringen og partierne lover befolkningen i denne erklæring.

Der bliver brug for fasthed og mod, når den skal bæres igennem i den kommende tid. Venstre har ikke lovet at sikre regering-

gen, men vi har lovet, uanset hvem der er i regering, at lægge alle vore politiske kræfter i, at denne erklæring kan blive efterfulgt, indtil vi igen har orden i vores økonomi og beskæftigelse.

Christophersen (V):

Vi har i denne samling behandlet omkring 40 lovforslag, og de drejer sig jo om mangt og meget, men det er vigtigt nu her ved den afsluttende behandling at holde sig den linje klar, som præger den lovgivning, vi skal vedtage. Det er en lovgivning, som sigter mod en stabil omkostningsudvikling. Det er en videreførelse af skattelettelsespolitikken i 1977 og 1978. Det, der ligger i de politiske aftaler, og det, vi nu konkret vedtager i dag, er gennemførelsen af en lang række erhvervslove med positivt fortegn, en lovgivning, der giver støtte til investeringer af forskellig art, en lovgivning, som letter erhvervenes muligheder for igen at sætte gang i tingene. Desuden er det en stimulans til det private forbrug, til den private efterspørgsel, og det er igangsættelsen af en række offentlige arbejder.

Det, som vi nu skal gennemføre, er klart noget, som vil give mere optimisme og mere beskæftigelse, end hvis ingenting var blevet gjort. Men den politiske aftale, der er truffet, og som vi nu ser udmøntet i en række lovforslag og love, er jo samtidig sådan indrettet, at det, som nu vedtages, også er noget, som kan bære ud over de første få måneder. Det er efter venstres opfattelse ikke den kortvarige stimulans af det private forbrug, som er den afgørende betingelse for, at der kan komme gang i tingene. Det, som er afgørende, er, at vi nu også gennemfører en række foranstaltninger, der over en længere periode sætter ting i gang, og som derfor ligesom giver fremskridt, indtil vi når det punkt, hvor et internationalt opsving kan overtage rollen som motor i vores indre økonomi.

Men alligevel er det, vi nu skal til at vedtage, jo kun en begyndelse. Værdien af alt dette må i allerhøjeste grad bero på, om det kan følges op af andre vigtige beslutninger, som vi ikke ved denne lejlighed har kunnet træffe, og som der heller ikke har kunnet træffes aftaler om, men beslutninger, som jo drejer sig om så store og vigtige områder som statsfinansernes udvikling i de kom-